

ישראל במלחמה

All eyes on the north 🥲

גיליון מס. 2830 * טו בסיוון תשפ"ד * 21 ביוני 2024

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

מאתיים חמישים ושבעה ימים בשבי

1. היום (אתמול) מלאו 257 ימים בשבי של 120 חטופים שהופקרו לגורלם המר במחדל נתניהו 2023. נתניהו עדיין מ-פ-ח-ד להיפגש עם העם, לספוג מחאות על החורבן שגרם למדינה ותושביה והדרישה להדחתו.

2. המשפט "הניצחון המוחלט" נועד לקנות זמן נוסף לניצחון ההישרדות של הדרג המדיני שטרם הודח, כי ישראל "במצב מלחמה" ללא יעד ותאריך לסיום. בל נשלה את עצמינו שקואליציה זו שהמיטה חורבן על המדינה ותושביה תציל את החטופים, תשיב לביתם את העקורים או תחדל לשלוח חיילים אל מותם בשם שקט שלא ניתן להשיג בלי הסדר מדיני.

3. אנחנו מחכים לכם.
מתפללים עלייכם.
חושבים עלייכם.
לא נשכח אתכם!
עד שתבואו כולכם הביתה! בשלום!

בלומסדיי! | חג שמח ג'יימס ג'ויס

1. השש עשרה ביוני הוא בלומסדיי שבו היו אומרים הלוויים בדבלין שיר מזמור לג'יימס ג'ויס ולספרו יוליסס. המהדרין אוכלים באותו יום ארוחת בוקר מיוחדת ברוח הפרק "קליפסו", בו מכין לאופולד בלום ארוחת בוקר הכוללת כליות חזיר.

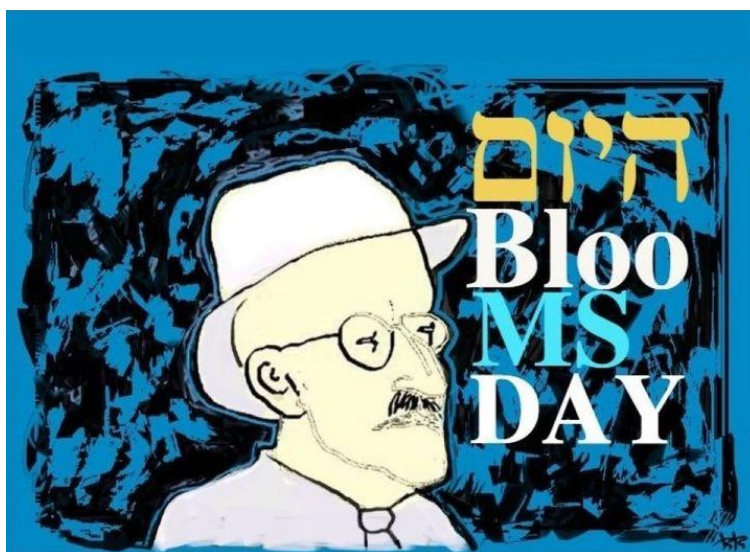
2. בכל העולם ישנן קבוצות של אנשים, נשים וגברים, שמתכנסים יחד, באותו חלל או בזום, וקוראים יחדיו את יוליסס של ג'יימס ג'ויס. גם לי יש קבוצה של חברים בחיפה שנפגשת פעם בשבוע לקריאה משותפת ביוליסס. ולאחר מכן לשיחה אל תוך הלילה.

3. וכותב ניצן ויסמן אחד המנחים:

חמישי לפנות ערב, "קוראים יוליסס" מפגש 26, נאוסיקה חלק שני: השמש יורדת. חברותיה של גרטי מקדואל ממשיכות בטיולן על החוף, ומשאירות אותה לבדה עם בלום, הצופה באור אחרון בחשפנות הקטנה שהיא עורכת לכבודו וממרק במרץ את איבריו המוצנעים. ואז יורדת החשיכה, ומתחיל מופע הזיקוקים הגדול, בלום מגיע לסיפוקו, גרטי קמה והולכת, בלום נשאר לבדו, עם הרטיבות הדביקה בחולצתו, עייף ומרוקן, בודד ונבגד, ועם מחשבותיו על טבע היופי, הנשיות, היחסים בין המינים, האהבה בינו לבין מולי, והחיים בכלל. נאוסיקה הנו הפרק האחרון של "יוליסס" המתרחש על גבול האור. מעתה, במשך חמישה פרקים, שהם כמעט ממחצית נפחו של הרומן, יתרחשו הדברים בחשיכה, במעמקים, בנבכי המחשבה, הרגש, השפה, הזכרון והבדיון.

וכרגיל - הקלטת המפגש בתגובה הראשונה. תודה ליהונדב פרלמן, שותפי לדרך, ולדני שטיינר ו"חדרים", שמארחים אותנו בנדיבות כה חיננית.

4. איזה כיף גדול מאוד! בלומסדיי שמח.

חלומות באספמיה | פרודיה קטנה לשבת

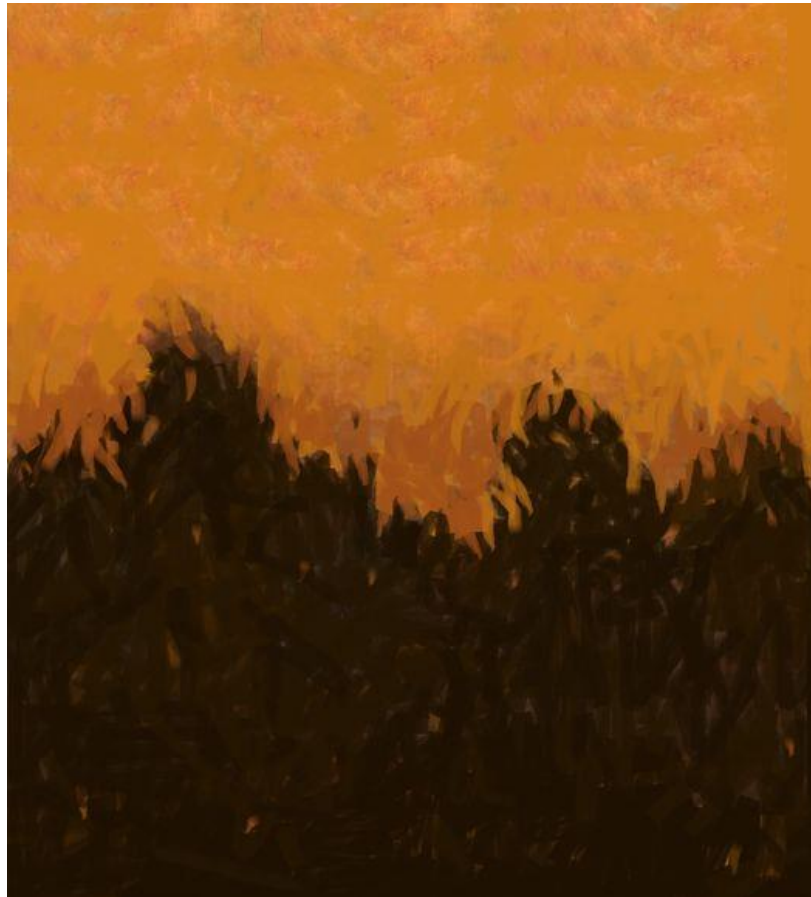
1. הבה נפנטז קצת. שוו בנפשכם שהכנסת מתפזרת ונערכות בחירות. עכשיו! והנשיא כלבלב הו בידי בם בם הרצוג מטיל על ראש המפלגה הגדולה ביותר בני גנץ, להקים ממשלה.

2. עכשיו, בואו נעשה מאמץ ונדמיין שהנ"ל לא יתקף בהלה וירוך וימסור את המנדט כל עוד רוחו בו למר נתניהו המושחת, וכן, עולה בידו להקים ממשלה שמבטיחה להתמודד עם כל האתגרים שממשלת הזדון המושחתת השאירה אחריה.

3. עכשיו תסחטו את הדמיון התשוש שלכם עוד קצת עד קצה היכולת שלו ותדמיינו את מר גנץ נכנס למעון ראש הממשלה. ואז זה מה שהוא רואה...

הצפון בוער

פינת הקריקטורה השבועית: אני הרב החדש של הדירה שלך...

זיכוי כספי מחברת החשמל – מי זכאי?

חברת החשמל נותנת הנחות בתשלומי החשמל השוטפים בהתאם לקריטריונים קבועים. אחת לחצי שנה מתבצעת מול חברת החשמל התחשבות להחזר כספי עבור החשמל שנצרך בבתיים של הזכאים. כדי לעדכן את רשימת הזכאים להלן הפרמטרים שמפרטים למי מגיע ההחזר הכספי.

ביולי אני מגישה בקשה לזיכויים של חציון ראשון 2024. אם אתם עומדים באחד או יותר מהפרמטרים שמטה – מבקשת לעדכן אותי בהקדם **כולל צירוף אישור (מביטוח לאומי, ארגון ניצולי השואה, נכי צהל וכו).**

נייד: 052-6265891

מייל: revaha@kh-accounts.org.il

1. על-פי ביטוח לאומי: צרכן מעל גיל פרישה המקבל מהמוסד לביטוח לאומי **קצבת זקנה או שאירים, בתוספת השלמת הכנסה.**
2. צרכנים שמקבלים תגמולים **לחוק נכי רדיפות הנאצים.**
3. צרכנים שמקבלים **קצבת זקנה לנכה** לפי סעיף 291 לחוק הביטוח הלאומי.
4. על-פי ביטוח לאומי: צרכן המקבל מהמוסד לביטוח לאומי **קצבת שירותים מיוחדים בשיעור 119% ומעלה.**
5. על-פי ביטוח לאומי: צרכן המקבל מהמוסד לביטוח לאומי **קצבה לילד נכה** בשל תלותו בעזרת הזולת או בשל טיפול רפואי מיוחד שהוא זקוק לו. מקבלי קצבת ילד נכה מסיבות אחרות אינם זכאים להנחה.
6. על-פי ביטוח לאומי: צרכן המקבל מהמוסד לביטוח לאומי **קצבת סיעוד בשיעור המרבי 168%.**

7. צרכן יוצא צבא המשרת בשירות סדיר והוכר לפי פקודות הצבא כחייל בודד הזכאי להשתתפות בשכר דירה או כחייל הזכאי להשתתפות בשכר דירה מטעמי מרחק של מקום מגוריו ממקום שירותו ("יוצא צבא", "פקודות הצבא" ו"שירות סדיר").

8. על-פי ביטוח לאומי: צרכן שהוא הורה יחיד עם 3 ילדים ומעלה המקבל מהמוסד לביטוח לאומי קצבת הבטחת הכנסה או השלמת הכנסה או דמי מזונות.

9. על-פי ביטוח לאומי: משפחה עם 4 ילדים ומעלה המקבלת מהמוסד לביטוח לאומי קצבת הבטחת הכנסה או השלמת הכנסה או דמי מזונות.

10. נכי צה"ל: צרכן הזכאי לתגמול לפי חוק הנכים תגמולים ושיקום, שנקבעה לו נכות בשיעור של 50% לפחות לפי החוק האמור או צרכן הזכאי לתגמול לפי החוק האמור שדרגת נכותו נמוכה מ 50% והוא מקבל תגמול קיום קבוע לפי הוראות משרד הביטחון.

11. נפגעי פעולות איבה: צרכן הזכאי לתגמול לפי חוק התגמולים לנפגעי פעולות איבה, שנקבעה לו נכות בשיעור של 50% לפחות לפי החוק האמור או צרכן הזכאי לתגמול לפי החוק האמור שדרגת נכותו נמוכה מ 50% והוא מקבל תגמול קיום קבוע לפי הוראות משרד הביטחון.

במידה ואין ברשותכם את האישור יש לדאוג להמציאו מול הגופים הרלוונטיים,

זאת על מנת שניתן יהיה להכניס אתכם לרשימת הזכאיים.

בברכת רפואה שלמה,

אירנה

מ.רווחה ובריאות

יריד יזמויות – סיכום והמשך עבודה

הרעיון של האירוע היה לפרגן לכל היזמים ובעלי העסקים בקיבוץ, להניע את פיתוח הכלכלה המקומית, לתת לכולם הזדמנות להציג את עצמם ולפתוח דלתות להתפתחות וצמיחה. בהזדמנות זו גם לפרגן לעסקים העובדים במתחם הווילג'.

בעקבות החום הקיצוני החלטנו לצמצם את התוכנית המקורית, להיכנס למתחם הממוזג. לצערנו חלק מהפעילויות התבטלו אך אנו מתכננים עוד אירועים ונפרגן להם בעתיד.

ראשית אני רוצה להודות לצוות הנפלא שעבד איתי תכנון וביצע ביעילות וכיף: תם גרשמן, טל חייט וכרמל בן חורין.

תערוכת ציורים של מרקי מרקוסון במתחם, תודה לגלית סולומון ושרה מרקוסון שעזרו וגרמו לזה לקרות. אנו מתחילים מסורת חדשה של תערוכות מתחלפות. הרעיון שכל חודש בערך התערוכה תתחלף, אם אתם מעוניינים להציג את האומנות שלכם – מוזמנים לשלוח אלי לפרטי ואכניס אתכם לרשימה. תודה לאריק לינטון שהגיע לתלות את אביזרי התליה לתערוכה הקיימת ולתערוכות הבאות.

מוזמנים להגיע למתחם לראות את התערוכה של מרקי – בבקשה שימרו על השקט – מטפלים במתחם. בבקשה ללא בעלי חיים.

תודה לבעלי הדוכנים שהגיעו בהמון שמחת חיים, רצון גדול להיות חלק ולפרגן אחד לשני:

זהר דבולט, אמה אילון, איתמר בראל, שרון גוילי, רננה חייט, מרים כהן, ג'נט פרימוסט, פרנקי גליק, רביב פרלסון, מעין פלמה ומרים מעין, שיפי מתתיהו דור מעין וזיו נוי.

תודה לבעלי העסקים במתחם שפתחו את הדלתות לאפשר לנו להציץ, לטעום, לשאול ולחוות את מה שהם עושים. תודה גם לאירנה ואבלין שאפשרו לנו להשתמש במפגש. ותודה גדולה למי שהגיע לפרגן.

לסיכום – היריד היה ראשוני ומוצלח. אנחנו רוצות להמשיך לפרגן ולעשות עוד אירועים כאלה בעתיד כחלק מתרבות הפיתוח והצמיחה בקיבוץ.

נשמח לראותכם, נתראה בקרוב

מיה טיקוצ'ינסקי

נ.ב אם יש לכם רעיון לעסק, אם אתם צריכים עזרה – אשמח להיפגש ולעזור

רווחה ובריאות

18.06.24

משולחן המרפאה:

- מרפאת כפר הנשיא זכתה בתואר המרפאה הכפרית המצטיינת בתחום השירות. ציינו את האירוע בכנס הוקרה אזורי, ברכות וכל הכבוד לצוות!
- בחודשים האחרונים מורגשת בעייתיות בנושא שינוע דמים ותרופות. שרה דבולט היא המתנדבת היחידה נכון להיום שעוזרת 3 פעמים בשבוע לקחת בבוקר את בדיקות הדם מהמרפאה בקיבוץ למרפאה בטובא ובחזור מביאה איתה תרופות. בהזדמנות זאת אומרים תודה גדולה לשרה שעושה זאת בהתנדבות ומחפשים מתנדבים נוספים שיוכלו לעזור, גם אם פעם אחת בשבוע. לפרטים מוזמנים לפנות לאירנה או מור.
- מרים, האחות האחראית, צפויה ללדת בסוף יוני ויצאה השבוע לחופשת הלידה. במקומה נכנסה האחות שושנה דוידסון (מיסוד המעלה). היא תעבוד עם האחות ליליאן ותהיה האחות האחראית. מאחלים למרים לידה קלה ולשושנה בהצלחה רבה!
- בעוד כחודשיים, עם יישור השינויים החדשים, יישלח על ידי סקר אנונימי לגבי שירות ומקצועיות צוות המרפאה. אשמח לשמוע מה הן נקודות לשימור, מה לשיפור. עם התשובות ניתן יהיה לעבוד מול "כללית" לגבי שיפור השירות בתחומים בהם יש אי שביעות רצון. תמלאו ותשפיעו!

בברכת בריאות,

אירנה וצוות מרפאה

שירי מלחמת חרבות ברזל

השיר, אותו כתב והלחין [אבי אוחיון](#), מתאר את ה**חרדות** וההתמודדות הרגשית של אזרחי מדינת ישראל מאז [מתקפת הפתע על ישראל](#) ב-7 באוקטובר 2023 ובמהלך [מלחמת חרבות ברזל](#) בכלל.

אין לי מקום אחר

מילים ולחן: [אבי אוחיון](#)

כמה פעמים שהתביישתי לספר
שחסר לי חסר לי אוויר
מבחוץ כולם רואים רק סוס דוהר
מי יכול עליי בלהסתר
לפעמים גם האור נעלם לי באמצע היום
ממש הפסקת חשמל
לפעמים גם הייתי שוכח דקה לנשום
ככה נעלם

צעקתי תציל אותי אני מקולקל
דמיונות שורטים ואני נבהל
לא מוצא אותי רציתי לישון עד שזה יגמר
ורק את ראית אותי עם הלב שלך
כשבכית איתי הכאב נשפך
את ניקית אותי
עברנו הכל, גם על זה נתגבר
אין לי מקום אחר

כמה פעמים שכבר הרגשתי זה עובר
וזה בא לי זה בא מסביב
מה עוזר לרוץ הכי מהר
אם בסוף התנגשתי בקיר
כבר הייתי כמעט מהמר איך ירגיש לי היום
כאילו משחק מזל
ועכשיו שניצחתי הכל אם לאמר תאמת
זה השאיר סימן

צעקתי תציל אותי אני מקולקל
 דמיונות שורטים ואני נבהל
 לא מוצא אותי רציתי לישון עד שזה יגמר
 ורק את ראית אותי עם הלב שלך
 כשבכית איתי הכאב נשפך
 את ניקית אותי
 עברנו הכל, גם על זה נתגבר
 אין לי מקום אחר

צעקתי תציל אותי אני מקולקל
 דמיונות שורטים ואני נבהל
 לא מוצא אותי רציתי לישון עד שזה יגמר
 ורק את ראית אותי עם הלב שלך
 כשבכית איתי הכאב נשפך
 את ניקית אותי
 עברנו הכל, גם על זה נתגבר
 אין לי מקום אחר

21.6 שהם מזרחי

22.6 מוניקה ברזל

לינדה פוטרמן

קרן עזריה

אודי איילון

23.6 קרן דוידסקו

25.6 עמרי ג'קסון

מייהלי לב

26.6 דרור זרצ'ס

מירית מור

27.6 בני כהן

נדב חייט

טל לינטון

תינוקות שבועות

תשפ"ד

2023-2024

כפר הנשיא

לייזה סאנפלור
21.6.23

בתה של סיון בידק
נכדה לדינה וארנוולד בידק
נינה לנ'יס אב

גיל
19.6.23

בנם של אלה ושיילי איילון
נכד לבילה ואשר איילון

ליילה
24.5.23

בתם של ניסן פלמה וישמעאל אדאמס
נכדה למעין ודודי פלמה

יולי
2.7.23

בתם של חן ועמית חייט
נכדה לדורית ומיקי חייט

תאיה
25.6.23

בתם של אלה ותום מעין
נכדה למרים מעין

דיון
22.6.23

בנם של אמילי טראן ושמד שטיין

ארז
20.8.23

בנם של נטע ונתן גדיה

מתן
12.8.23

בנם של עומר ורדי וכרמל בן חורין

עומר
14.10.23

בנם של דין ושיירה קורן
נכד לנירה ומיכי קורן

ליבי
5.10.23

בתם של הילה וארז בילגורי
נכדה לקרול ופאול בילגורי

נוח
14.9.23

בנם של ארז מירב ותמוז סטי

אלמה
8.7.23

בתם של קלייר (קיקי) ואביחי בר אילן
נכדה לאליסמה וחזבי בר דוד

30.10.23

בנם של ליאור אדות ונמרוד הרצשטרק
נכד לדבי אדות

28.10.23

בנם של גילי שפרונג ויובל יצחק
נכד לקורין ותמיר שפרונג
בן ליעל והנרי שפרונג

19.10.23

בתם של דפנה ואיתמר הרפז

29.1.24

בתם של יסמין ופבל פורטנוי
נכדה ללנה וולדימיר

1.1.24

תם של שיר ברמניס ומעוז ויסבקר
בדה ליפעת ושלמה ויסבקר
נה לדינה ומרדכי ברור

תלמוד ירושלמי

אוינע וועקטער טונדעס זינגן יודען נעבן זינג
האָסט חס אַזאַ האַרץ טעמינומע'ל זענקטער אַזל
חידני יודען זילנא חק האמו האק סלא יודען עקידיני זיג
דבר גאון וציתו רחמיו

נכב קאנו וועקט דאס וואונדער

דנם רהק רררר ומונ ררררר

2'JJ'53

חזקנו וזכנו

23.4.24

בנם של רם ותמר לבני

31.3.24

בתם של גליל רוזנקרנץ וסיון לור
נכדה לדורית ואבי רוזנקרנץ

22.2.24

בתם של נופר מלינה וגיא לוין
נכדה לזיוה ויוסי מלינה

26.5.24

בנם של אופירה ואן דונגן ואמיר שפיר

סיפור לשבת

סיפור מאוד ארוך, אבל כל כך חזק וחשוב...

סודו של אח/ יוני אלטמן

יאיר הגיע לכיתה שלנו לפני שלוש שנים. זה היה סתם יום לימודים רגיל באמצע החורף של כיתה ח', כאשר המחנכת נכנסה פתאום לכיתה באמצע שיעור היסטוריה, ולצידה ילד חדש ולא מוכר. הוא היה רזה, שיערו שחור ומתולתל, ועל פניו הבהירות נסוך חיוך עדין. "כיתה ח'2 אני מבקשת שקט!", היא פנתה אלינו, "תלמידים, תכירו. זהו יאיר, תלמיד חדש בכיתתנו. משפחתו עברה לעיר השבוע, והוא מצטרף לכיתה שלנו. אני מצפה שתתייחסו אליו יפה ותקבלו אותו כראוי". שלושים ושניים זוגות עיניים סקרניות נתלו בילד החדש שעמד במרכז הכיתה והישיר אלינו מבט. הוא לא היה נראה נבון או חסר ביטחון, כמו שאולי היינו מצפים מילד זר בכיתה לא מוכרת. הוא עמד שם, רגוע ושלו, וסקר אותנו במבט נבון כשבעיניו הירוקות מנצנץ זיק מיוחד. להיכנס לתוך כיתה מגובשת, במיוחד באמצע השנה זוהי משימה לא פשוטה כלל וכלל. אך יאיר עשה את זה בקלות מעוררת קינאה ממש. הוא פשוט הצטיין בכל דבר. הוא היה תלמיד מבריק, טוב בכדורסל, שנון, יצירתי, טוב לב. בקיצור, טיפוס 'מושלם' כזה. ילד שכל אימא מאחלת לעצמה. היו לו כל הנתונים להפוך במהרה ל"מלך הכיתה". כולם נעזרו בסיכומים שלו, נהנו להיות בחברתו ואהבו לשחק איתו. ללא שום מאמץ הוא היה יכול להפוך למסמר החברה. משום מה הוא כלל לא היה מעוניין בזה. למרבה הפלא, הוא נמשך להתחבך דווקא עם הטיפוסים היותר שוליים ודחויים בכיתה. אתם יודעים, כל ה'יצורים המוזרים' האלו, אלו שאין להם הרבה חברים, שלא טובים בשום דבר ושאפילו המורים לא מחבבים אותם. דווקא אליהם הוא התחבר. את כל זמנו הוא בילה במחיצתם. למד איתם למבחנים, עזר להם בעבודות והיה מדבר איתם שעות. בשבילים זו הייתה הפתעה גדולה, ובשבילנו - דבר מוזר ותמוה. הילדים הכי דחויים בכיתה פתאום מקבלים כזה יחס מהתלמיד הכי פופולארי ומצליח? משהו פה לא מסתדר! אנחנו, החברה היותר 'נחשבים', לא הצלחנו להבין. 'בשביל מה הוא צריך את זה? מה הוא מוצא אצל ה'מסכנים' האלה?' אני חושב שההתנהגות יוצאת הדופן שלו אפילו קצת פגעה במעמדו החברתי. אבל הוא - לא נראה היה שזה מעניין אותו בכלל. כל דאגתו הייתה נתונה לטיפוסים הדחויים והחלשים. כשהמורים חילקו מבחנים הוא בקושי הציץ במבחן שלו (טוב, ממילא תמיד קיבל בין 95 ל-100...). הוא דחף אותו לתיק כלאחר יד, וכל מה שעניין אותו היה האם גם כל אותם תלמידים בעייתיים, שניסה כל כך לעזור להם להתכונן למבחנים, הצליחו גם כן. אני זוכר פעם אחת כשעברתי בהפסקה ליד חדר המורים, האוזניים שלי קלטו שיחה שהתנהלה בפנים: יאיר מדבר עם המורה למתמטיקה ומבקש ממנו, כמעט מתחנן, שלא יוריד איזה ילד להקבצה הנמוכה. הוא דיבר בכל כך התרגשות ואכפתיות כאילו זה היה אח שלו ממש. לא הבנתי מדוע זה כל כך חשוב לו. שיורידו אותו הקבצה, מה זה העסק שלו בכלל? בהזדמנות אחרת כשהתנהלה חשבה לזרוק איזה תלמיד חלש מבית הספר, אני זוכר איך ישב בחדר המנהל עד ששכנע אותו לתת לו הזדמנות נוספת ("אני מבטיח לך, המנהל, רק עוד הזדמנות אחת... הוא ישתפר, אני בטוח... על אחריותי, אתה תראה שהוא יצליח בסוף..."). אם משהו הציע איזו יוזמה לפעילות חברתית שלא כללה כל מיני ילדים 'פחות נחשבים' יאיר התנגד תמיד בתוקף ואמר לנו: "אנחנו כיתה אחת או לא כיתה אחת? איזה מין דבר

זה שחלק משתפים וחלק לא? לא כל כך הבנו את ההתקשות המוזרה שלו ואני בטוח שאם תלמיד אחר היה מתנהג כמותו כבר מזמן הוא היה מאבד את מעמדו ונדחה הצידה יחד עם כל הטיפוסים המסכנים והשוליים. אבל יאיר, הוא היה בעל עוצמה גדולה מדי מכדי שיהיה אפשר לדחות אותו או להתעלם מדבריו. אודה על האמת שבסתר ליבי הערכתי אותו על מה שהוא עושה, אבל מעולם לא הבנתי מה מניע אותו לעשות כך. אך מעבר לכל זה תמיד הייתה לי איזו תחושה פנימית לא מוסברת, שיש בו איזשהו דבר מוזר. למרות שכלפי חוץ היה נראה כנער שמח ועליז, היה משהו עצוב במבט שלו. לפעמים הוא היה שוקע בהרהורים, כשעל פניו ארשת מסתורית שכאילו מכסה על משהו שהוא מנסה להסתיר. הרגשתי שעל אף שהוא איתנו, בעצם הוא לא איתנו באמת. יש איזה סוד גדול שמפריד בינינו. במשך תקופה ארוכה רציתי לגשת אליו ולנסות להבין פעם אחת ולתמיד מה עומד מאחורי ההתנהגות המוזרה שלו. אך מעולם לא יצא לי לעשות את זה. השבוע זה קרה סוף סוף. ביום שני הכיתה שלנו יצאה לסיור לימודי במעבדות האוניברסיטה, במסגרת מגמת ביולוגיה. ידעתי שיאיר לא יחמיץ את הסיור הזה בשום אופן. שיעורי ביולוגיה היו החביבים עליו ביותר. הנושא של הטבע ומערכת החי עניין אותו מאוד, והוא היה צמא לכל דבר חדש בעניין. הדרך לאוניברסיטה הייתה אמורה לקחת כחצי שעה, ותכננתי לתפוס איתו שיחה אישית תוך כדי הליכה. הופתעתי מאוד כשהוא כלל לא הגיע באותו יום. למחרת בבוקר ניגשתי אליו בהפסקה שבין השיעור הראשון והשני, וניסיתי לפתוח בשיחה. "מה נשמע, יאיר? היית חולה אתמול?", שאלתי. "לא, אני מרגיש מצוין, תודה", ענה בחביבות, "למה אתה שואל?" "ראיתי שלא הגעת לסיור במעבדה אתמול. חשבתי שאתה מתעניין בדברים האלו...", ניסיתי למשוך אותו בדברים. "האמת היא שמאוד רציתי לבוא, אבל פשוט לא התאפשר לי" ענה בקצרה, ולא הסביר יותר. פתאום הייתה לי תחושה מוזרה שהוא מנסה להסתיר משהו. "למה לא יכולת? מה הבעיה?", התעקשתי. במשך שניות ארוכה השתררה שתיקה מעיקה, עד שחשבתי שאמרתי משהו לא בסדר. יאיר נע על מקומו בחוסר נוחות. נראה היה שהוא מתלבט בתוכו האם לומר לי איזה דבר. הוא הביט ימינה ושמאלה וכשראה שנותרנו רק שנינו לבדנו בכיתה פתח את פיו לענות. הוא דיבר בקול נמוך, ושיחרר מפיו את התשובה באיטיות כאילו כל מילה עולה לו במאמץ רב. "אתמול היה יום הזיכרון לאחי. עלינו כל המשפחה לקבר שלו". הוא השתהה לרגע, ואז הוסיף "קראו לו שי. הוא היה אחי התאום". עכשיו היה תורי לשתוק במבוכה. הדברים הפתיעו אותי מאוד. מעולם לא ידעתי שהיה ליאיר אח תאום. בוודאי שלא ידעתי שהוא נפטר. 'איך? למה? מתי?', השאלות התרוצצו במוחי. יאיר מעולם דיבר על משפחתו. פתאום שמת לב לכך שאינני יודע דבר על חייו הפרטיים. "אתה מוכן לספר לי על זה?" שאלתי בזהירות, מקווה שאינני פולש לתחומי האישי ונוגע בנקודות רגישות מדי. מה שקרה בדקות הבאות הפתיע אותי מאוד. זה היה כאילו איזה סכר נפרץ, ומים שהיו עצורים זמן רב פורצים בסערה קדימה ושוטפים את כל הנקרה בדרכם. יאיר שלא היה דברן גדול, פתאום דיבר ודיבר, ושטח בפני את הסיפור המלא, את הסוד המסתורי שהסתיר כל השנים. וכך הוא סיפר: "זה קרה לפני ארבע שנים. שי ואני היינו אז בכיתה ז'. גרנו באותן שנים בעיר אחרת, ולמדנו בבית הספר המקומי. שי היה אומנם אחי התאום, אך הוא היה שונה ממני מאוד. הוא היה טיפוס 'רוחני' כזה, אחד שחי לו בעולם מְשֻׁלו. הוא אהב לקרוא ספרים, היה כותב שירים והגיגים, ותמיד שקוע במחשבות ובדמיונות. הוא היה ילד עדין ורגיש ובעל לב זהב, ומעולם לא פגע באיש. כיוון שהיינו אחים, לא רצו להכניס אותנו לאותה כיתה, ושמו אותנו בכיתות המקבילות. אני הסתדרתי מצוין בכיתה שלי, והייתי מקובל בין הילדים. אך אצל שי המצב היה הפוך לגמרי. לרוע מזלו בכיתה שלו הייתה קבוצה של ילדים שמבחינה חברתית שלטו בכיתה ביד רמה. כל מי שלא היה מוצא חן בעיניהם - היה נדחה

לשוליים. מי שניסה להתנגד להם היה עלול למצוא את עצמו מנודה מהחברה. שי, מבחינתם, היה טרף קל. טיפוס שונה קצת, שקל לרדת עליו ולצחוק על חשבונו. הם פשוט התעללו בו. לא שיתפו אותו בשום דבר, לעגו לו ולגלגו על כל דבר שעשה או אמר. הוא הפך להיות שק החבטות של הכיתה. ילדים אחרים פחדו להתחבר איתו כדי לא למצוא את עצמם במצב שלו. נוסף לזה, למרות שהיה אומנם ילד חכם, הצטיינות בלימודים לא הייתה בראש מעייניו. הוא העדיף להשקיע בקריאת ספרים וכתובת שירים, על פני התכוננות של שעות לכל מבחן. התוצאה הייתה שציוניו בלימודים היו נמוכים, וגם המורים לא כל כך חיבבו אותו. אני, שעקבתי בצער אחרי כל זה מהצד, ניסיתי לעשות מה שיכולתי, אך מה כבר יכולתי לשנות? חייו הפכו לגיהנום. הוא שנא ללכת לבית ספר. הוא היה ילד שתקן, וספג הכול אל תוכו בלי להתלונן. אפילו להורים לא סיפר דבר. הם גילו בעצמם חלק מן הסיפור, רק כשחזר יום אחד מבית הספר כשפניו חבולות לאחר שכמה תלמידים היכו אותו. הם ניסו להתערב ולדבר עם המנהל שיעשה משהו בעניין, אך זה היה מעט מדי ומאוחר מדי. כששום דבר לא עזר הם דרשו להעביר אותו לכיתה שלי. המנהל סירב. "לא שמים שני אחים בכיתה אחת. זה עלול לגרום לבעיות חברתיות ולימודיות", הוא התעקש. ואני ראיתי לנגד עיני איך אחי האהוב הולך ודועך. כבודו העצמי מושפל עד עפר וכל אישיותו נרמסת על ידי כמה ילדים אכזריים, שיכול להיות שבעצמם לא היו מודעים למשמעות של מה שהם עושים". יאיר עצר לרגע את סיפורו ונשם נשימה עמוקה, כאילו מנסה לאסוף כוחות בשביל המילים הבאות. הוא עצם את עיניו מנסה להתרכז, ואגלי זיעה בצבצו על מצחו. פניו היו מיוסרות כאילו הדברים קורים ממש עכשיו. לאחר כמה שניות של שקט, המשיך בסיפורו: "בסוף השנה השכבה יצאה לטיול במדבר יהודה. באותו בוקר כשהתארגנו ליציאה מהבית שי פנה אל אימא שלנו ואמר לה שהוא לא רוצה לצאת לטיול. אימא ניסתה לעודד אותו: "למה לא, חמוד? אני בטוחה שתהנה שם. אתה הרי כל כך אוהב לטייל בטבע". אני הבנתי לליבו. כשאין לימודים ושיעורים, יש לתלמידים האחרים יותר פנאי להקניט אותו ולהציק לו. שי ניסה להתעקש עוד קצת, אך לבסוף נכנע ויצאנו שנינו לטיול. אני הלכתי עם הכיתה שלי שצעדה קדימה, והוא עם הכיתה שלו מאחור. שי צעד בסוף הטור, משתדל להתרחק מהילדים האחרים ולהתייחד עם מחשבותיו. הוא אהב מאוד את הטבע. הנוף והיופי שסביבו תמיד עוררו אצלו השראה שסייעה לו בכתובת השירים שלו. הוא לקח איתו את המחברת שלו. המחברת האישית, שם היה כותב את כל סודותיו הכמוסים, הגיוני והשירים שחיבר. הטיול התנהל לו לאיטו וקבוצת הילדים השתרכה על פני מרחק גדול, כשמדי פעם עוצרים למנוחה ולצמצום פערים. זה קרה באחת העצירות, כאשר, כמו תמיד, שי הגיע אחרון. רוב הכיתה הייתה מכונסת במעגל סביב המדריך שאמר כמה דברי הסבר על מה שרואים מסביב. שי הגיע לאיטו והצטרף בשקט אל המעגל. אחד הילדים לא היה יכול להתאפק וזרק לעברו: "שוב העצלן הזה מגיע בסוף... תיזהר שלא תרחף יותר מדי, שי. שלא תיפול בטעות מאיזה צוק". כל הילדים פרצו בצחוק. שי שליבו ספג עוד חץ מורעל, נשך את שפתיו, השפיל את ראשו ולא אמר דבר. הוא התיישב על איזו אבן בצד, שלף את מחברתו מהתיק, וניסה להתרכז במה שכתוב לפניו. אני לא הייתי נוכח באותו אירוע כיוון שהכיתה שלי צעדה כמה מאות מטרים קדימה. את כל מה שהתרחש שמעתי אחר כך מאחד התלמידים שהיו שם". יאיר עצר לרגע בשטף דיבורו. עיניו היו רטובות. דמעה רותחת חצתה את פניו והמליחה את שפתיו שהיו יבשות ורועדות. אגרופיו היו קמוצים ומצחו היה חרוש קמטים. ניכר היה שסערה מתחוללת בקרבו. דקה של דומייה חלפה לפני שהמשיך בסיפורו: "בועז, מי שהיה נחשב ל'מלך הכיתה', טיפוס קשה ושחצן, שהיה אחד מראשי המתעללים באחי, ניגש אל שי וחטף מידיו את המחברת. הוא נעמד על גבי איזה סלע, ואמר בקול מתקתק: "נו, אז מה יש לנו כאן?..." כל העיניים הופנו אליו,

הננות מההצגה שמתחוללת לפנייהם חנים אין כסף. שי ניסה לקחת מידו את המחברת, אך בועז היה חזק ממנו. הוא פתח את המחברת ואמר: "מעניין מאוד. אני רואה שנהיית לנו משורר, אה?" שי התחנן לפניו: "בבקשה, תחזיר לי המחברת שלי. כתובים שם דברים אישיים". אך בועז התעלם מתחנוניותיו. הוא התחיל לקרוא כמה שורות מהכתוב שם, כשכל הילדים מגחכים, ושי עומד שם חסר אונים כשכולו חיוור ורועד. המורה והמדריך צפו במחזה מן הצד ולא עשו דבר. כעבור כמה שניות של התעללות אכזרית כנראה שנמאס לבועז, והוא זרק את המחברת אל האדמה. שי התנפל עליה כעל אוצר יקר ואימץ אותה אל חזהו, כשדמעותיו מכתימות את שמו שהיה רשום על הכריכה בכתב ידו העדין. המדריך הכריז בקול: "קדימה תלמידים, ממשיכים הלאה במסלול", וכולם לקחו את תיקיהם והחלו בצעידה זריזה קדימה. כולם חוץ מאחד. כעבור דקה אחת בלבד נשמעה צרחה שפילחה את האוויר. זו הייתה המורה צילה שהלכה בסוף טור התלמידים. הקול שלה הגיע עד לכיתה שלי שצעדה במרחק של כמה מאות מטרים קדימה. "תזעיקו חובש, מהר, הוא נפל". עשרות תלמידים פנו לאחור והחלו לרוץ למקום האירוע. לצידו של השביל השתרע לו מדרון תלול שבקצהו פעורה תהום עמוקה. גם אני רצתי לשם כמו כולם. כיוון שהלכתי בתחילת המסלול הגעתי חזרה רק בין האחרונים. כשרק התקרבותי המדריך ניגש אלי ולפת אותי בשתי ידי הגדולות: "עצור, יאיר, אל תסתכל למטה". לא הבנתי למה הוא עצר דווקא אותי. עברו כמה שניות עד שההכרה האיומה החלה לחדור למוחי – זה היה שי שנפל... נכנסתי להיסטריה. התחלתי להשתולל ובקושי רב הצליחו להרגיע אותי. ברקע קלטו אוזני את קולה של המורה צילה, נסערת אף היא 'אני לא מבינה. הוא הלך לידי בצד השביל. לרגע אחד סובבתי את ראשי והוא כבר לא היה שם. כנראה סטה מהשביל בטעות והחליק למטה...'. לכוחות החילוץ וההצלה שהגיעו למקום כעבור חצי שעה לא נותר הרבה מה לעשות. אי אפשר להישאר חי מנפילה כזו... "יאיר עצר בסיפורו, הוציא מטפחת מכיסו ומחה את פניו שהיו רטובות מזיעה ומדמעות. למרות הקושי לספר ולהיזכר בדברים נדמה היה שהוקל לו במקצת. כאילו אבן כבדה הוסרה מעל ליבו. "למחרת התקיימה ההלוויה ולאחריה השבעה. אנשים רבים באו לנחם את ההורים על האסון הנורא. לאבד ילד קטן, עדיין לא בן שלוש עשרה, זה דבר בלתי נתפס ממש. כעבור שלושה ימים המנהל והמורה ישבו בסלון שלנו, כשמסביבם כמה מתלמידי הכיתה, ביניהם גם בועז ואחרים, מאלו שהציקו לאחי. "אין מילים בפ", אמר המנהל, "הוא היה ילד כל כך טוב. כמה חבל, למות פתאום בתאונה כזו. זה רק מלמד אותנו עד כמה חשוב להקפיד על תקנות הבטיחות בטיולים. זה ממש פיקוח נפש". אני ישבתי שם בצד. הרגשתי שאני עומד להתפוצץ. הלב שלי היה מלא על גדותיו. קמתי ממקומי ונעמדתי במרכז הסלון. כל העיניים הופנו אלי. "זו לא הייתה תאונה, אדוני המנהל", לא יכולתי להבליג יותר, "זו הייתה התאבדות, או אולי יותר נכון לומר רצח..." שקט מקפיא השתרר בחדר. כמה מן הילדים היושבים שם התכווצו במקומם. אבא עצר אותי מייד "תפסיק, יאיר. מה עובר עליך?" אימא התנצלה לפני הנוכחים "זה קשה לו מאוד, אתם מבינים. שי הוא אחיו התאום. הם היו מאוד קשורים" "אסתי, קחי אותו בבקשה לחדר", היא ביקשה מאחותי הגדולה. "יאיר קם ממקום מושבו וניגש באיטיות אל החלון. בפתאומיות הסתובב אלי ופניו בוערות. קולו היה שבור: "שיגידו מה שיגידו. אני יודע. זו לא הייתה תאונה! השביל היה מספיק רחב, ושי ידע לשים לב לדרך. הוא לא החליק בטעות. הוא פשוט רצה לעצור את ההשפלה הזו, אתה מבין? כמה כבר ילד קטן יכול לספוג? ילדים חסרי רגישות שפכו את דמו ורמסו את כבודו עד עפר. הצוקים רק סיימו את מה שהם התחילו..." הצלצול לתחילת השיעור השני קטע את הדברים. תלמידים אחדים החלו להיכנס חזרה לכיתה. יאיר התקרב אלי וסיים את סיפורו בזריזות. "לא רציתי לחזור עוד לבית הספר הזה. שנאתי את התלמידים. שנאתי את המורים. שנאתי את

המנהל. שמחתי כל כך שकेבור כמה חודשים המשפחה נאלצה לעבור מקום מגורים כיוון שאבי החליף מקום עבודה, ואז עברתי לבית הספר הזה". הכיתה כבר החלה להתמלא והשיעור עמד להתחיל. יאיר פנה לעבר מקומו וחתם את דבריו בשאלה: "רצית לשאול משהו נוסף?" נזכרתי בסיבת השיחה שלנו. שתקתי. עכשיו הכול מובן.

לכל הקוראים! הסיפור הזה מבוסס על מקרה מן החיים שאני מכיר אישית. שינתי בכוונה פרטים מסוימים כדי למנוע זיהוי. הדברים נגעו לליבי ועוררו למחשבה בנוגע לכל מיני דברים, ואני מקווה שגם לכם. שלכם תמיד יוני, חברים מקשיבים
yony@makshivim.org.il

120 חטופים וחטופות
 עדיין מחכים לחזור
 הביתה

21.6.2024 - 259 ימים

